

сичко това що една силна страсть можеше да ѝ вдъхне въ едно свободно мѣсто.

«Бѣхъ сж минали вѣки шесть или седемъ мѣсеца що тя живеѣше въ тѣзи кѣща, когито князьтъ Менчиковъ дойде въ Лифляндия за да приеме управление то на Русската войска, на мѣсто Фелд-маршалъ Череметова, който имаше заповѣдь да иде да ся срѣщне съ царьтъ въ Полско. Нуждата да отиде скоро принуди Череметова да остави въ Лифляндия сичкитѣ си слуги отъ които нѣмаше до толкова нужда; отъ онуй число бѣше и Катерина. Менчиковъ бѣше я сжзрѣлъ повѣчи отъ единъ пѣтъ въ кѣщата на Фелд-маршала и я бѣше намѣрилъ твѣрдѣ по свойтъ вкусъ. Приложи на маршала да му я отетѣни. Маршалътъ склони на това; ето какъ тя прѣмина въ служба на княза Менчикова.

«Менчиковъ бѣше по младъ и по малко сериозенъ. Тя приложи при покорността що му джлжнѣше и малко вкусъ, и зная тѣй добрѣ да завладѣе духътъ му, штоо нѣколко дни послѣ влѣзванието ѝ въ този домъ, не различаваше вѣки нѣкой кой отъ двамата бѣше робътъ или господарьтъ.

«Работитѣ бѣхъ въ това положение, когито царьтъ тржгна съ поща отъ Петербургъ (който ся именуваше тогива Невхаузъ), да дойде въ Полско. Като пристигна въ Лифляндия, той слѣзе при свойтъ любимъ Менчиковъ. Като забѣлѣже Катерина мѣжду числото на робитѣ що служихъ на софрата, той ся научи отъ гдѣ бѣше тя, и какъ си я прѣсвоилъ Менчиковъ. Като ся разговори твѣрдѣ повѣрително врѣзъ тозъ прѣдметъ съ свойтъ любимъ, който не му отговаряше освѣнъ чрѣзъ единъ знакъ на главата си, той гледа много Катерина, распитва я, намѣри я че е духовита, и я отне отъ Менчикова додѣто стоя въ домътъ му, като ѝ даде на отиванието си за знакъ на благодарѣние единъ кѣрминцъ.

VII.

Послѣ заминуванието на Петра, тя живо смжмра Менчикова дѣто я изложи на царскитѣ погледи. Тѣзи